

Dimissionstale 2013

Kære medstudenter og –studiner,

Når jeg står her i dag og kigger på jer, så ser jeg først og fremmest 200 unge mennesker med studenterhuen på hovedet – jeg ser nyindkøbte, hvide kjoler og nystrøgne skjorter. Jeg ser spændte og glædesfyldte ansigter.

Bag jer ser jeg forældre, søskende, bedsteforældre, lærere, venner og veninder – alle sammen til stede for stolt at fejre os, der er blevet studenter efter tre års slid og slæb i det almene gymnasium.

Men vigtigst af alt ser jeg 200 unge studenter med et kæmpe potentiale.

Det er en ganske særlig dag i dag – det er en dag, som har været målet med de tre sidste år af vores liv, og det er en dag, som vi har glædet os til og frygtet på samme tid.

Frygtet fordi denne dag højst sandsynligt er den sidste forudbestemte milepæl for os. Jeg er sikker på, at den største tvivl, vi rodede med for tre år siden, ikke var, *om* vi skulle gå i gymnasiet – det var *hvor* vi skulle gå i gymnasium.

Men nu åbner verden sig for alvor for os. Og når vi træder ud af den dør i dag, er vi på egen hånd. Og dét er en skræmmende tanke.

Den boble af beskyttelse, der har omgivet os hele vores liv er ved at fordampe – vi skal til at foretage afgørende valg og beslutninger for vores fremtid. Vi skal til at leve i virkelighedens verden.

I en verden, hvor der ikke er nogen voksen til at prikke os på skulderen, når fraværsprocenten er for høj, eller når bøgerne skal læses, og der skal skæres ned på torsdagsbyture.

Nej – nu er *vi* de voksne i den store verden, og vi må selv tage stilling og selv tage ansvar.

Og det eneste *rigtige* vi kan gøre, er vores bedste.

I starten af efteråret 2012 var jeg inde og se komikeren Anders Matthesens nyeste stand-up show. Det var et show, der trods sin komik formåede at formidle nogle lettere filosofiske overvejelser om at definere sig selv og om at understrege sit medmenneskes *styrke* frem for svaghed.

Matthesen inddrog her den japanske udgave af "held og lykke" – nemlig "gør dit bedste."

Som danskere benytter vi os af frasen "held og lykke" i tilfælde af, at et medmenneske skal til eksamen, til jobsamtale, ... ja, jeg har endda fået et par af dem med mig op på talerstolen i dag. Men hvis man kigger bag ordene – hvad er det så egentlig, vi formidler gennem ordene "held og lykke"?

Jo – det er da intet mindre end den gode gamle *Jantelov*.

I og med vi mener, at enhver har brug for "held og lykke" eksempelvis før en eksamen, siger vi implicit, at denne person ikke selv er god nok til at kunne klare den pågældende eksamen uden en smule magisk held og lykke – personen skulle jo nødvendigvis få en følelse af, at han eller hun *er* noget – eller overhovedet *kan* noget for den sags skyld.

Det ligger i os. Janteloven. Som et grundvilkår for at være dansker. Vi har det bedst, når alle er på samme niveau – når alle er *lige*. Så er vi trygge og kan rigtig hygge sammen.

Ingen kan smile for længe over et 12-tal uden at fremstå forbandet flabet i andres øjne. Og på samme måde anses en person skuffet over et 10-tal som hamrende arrogant.

Og dét er netop én af grundene til, at vi unge mennesker får svært ved at deltage i konkurrencen på internationalt plan fremover. Dét er netop én af grundene til, at medierne skriver side op og side ned om vores umådelige dovenskab og formodede fremtidige underkastelse til de flittige kinesere:

Vi *tør* ikke *konkurrere* med hinanden. Og samtidig er der heller ikke nogen, der *forventer*, at vi konkurrerer med hinanden. Men uden konkurrence, fremprovokerer vi heller ingen kamp for at blive bedre – vi bliver alle sammen bare gennemsnitlige.

Lad mig vende tilbage til det potentiale, jeg indledte med at nævne.

Vi har alle hvert vores potentiale – det er en grundværdi, der gemmer sig i os sammen med janteloven. Vi *kan* alle sammen noget – men det er ikke noget, der udtrykkes lige meget hvad.

Det kræver en *udnyttelse* og en *stimulering* af potentialet. Det kræver, at vi stræber efter og ikke mindst arbejder på at *gøre* potentialet synligt. Og at sige ”held og lykke” er langt fra en opfordring til dette arbejde. Tværtimod. Den eneste rigtige måde at fuldføre en komplet udnyttelse af sit potentiale er utvivlsomt ved at *gøre* sit bedste.

Det er ikke en nem tid, vi bliver studenter i. Der er økonomisk krise, arbejdsløshed. Vi kommer til at konfrontere en alvor, der lærer os, at hårdt arbejde kræves af os, for at vi kan få succes. Vi kommer til at møde en konkurrence, der fortæller os, at vi skal kæmpe for at følge med.

Og det bliver sikkert en svær kamp.

Men jeg ønsker, at vi går frygtløse ud af den dør i dag. Vi skal sige til os selv og ikke mindst hinanden, at vi *kan*. Men vi *kan* også kun, hvis vi udnytter det potentiale vi har og giver alt, hvad vi har.

Som den amerikanske business-man og filosof Jim Rohn formulerer det: Stræb ikke efter noget nemmere – stræb efter at blive bedre. Stræb ikke efter færre problemer – stræb efter flere evner. Stræb ikke efter færre udfordringer – stræb efter mere visdom.

Det skal selvfølgelig holdes for øje, at en bestræbelse ikke er nok på lang sigt, hvis der ikke også handles for at nå målet – men hvis vi alle sammen kan starte med at omlægge vores syn på os selv og hinanden en smule, kan vi håbe på at igangsætte en stimulering af de evner og den visdom, vi har mulighed for at udvikle. Janteloven bør sættes i baggrunden, og vi bør erkende individets egenskaber frem for svagheder. På den måde har vi mulighed for at komme langt. Ikke blot fagligt – men også menneskeligt.

Vi har stor grund til at fejre dagen i dag. Vi er studenter fra Ordrup Gymnasium årgang 2013. Og vi har mange muligheder – det handler om at se dem, at gribe dem og at udnytte dem.

Inden jeg slutter af, vil jeg gerne benytte muligheden for først og fremmest at sige tak til alle jer, medstudenter og -studiner, for en fantastisk gymnasietid – vi har gennem de sidste tre år været med til ikke bare at forme OG, men også hinanden – fagligt såvel som social.

Jeg vil også gerne på alle studenternes vegne takke vores lærere og studievejledere, som har været en enorm støtte for os og altid har holdt fast i os. Tusind tak for den indsats, I har ydet – ikke bare i skoletimerne, men også når I stillede jer til rådighed og hjalp os med diverse talentklubber og sociale arrangementer.

En stor tak skal også gå fra studenterne til ledelsen – vi sætter stor pris på, at I altid har sat os i fokus og sørget for at holde vejen til mulighederne ryddet for os – givet os plads til at finde frem.

Vi er ved at forlade et gymnasium, som ikke bare har lært os, hvad vi nu skulle kunne om Homer og differentialligninger. På Ordrup Gymnasium har vi altid fået et tilbud om noget mere. Vi har altid haft mulighed for at vise og udfolde nogle evner, der ikke nødvendigvis var plads til i klasseværelset. På den måde har OG været en stor del af den stimulering, jeg har omtalt – stimuleringen af vores potentiale.

Jeg håber, at mine ord bliver forstået, som jeg ønsker dem: Jeg tror på os – på os alle sammen. Jeg tror på, at vi kan – i hvert fald så længe vi gider.

Kære medstudenter og -studiner. Stort tillykke med jeres studentereksamen. Jeg håber, at I får en fantastisk dag med jeres kammerater og ikke mindst en skøn sommer som studenter.

Og husk, i jeres fremtid – gør altid jeres allerbedste. Så kan hverken I selv eller nogen anden forlange mere af jer.

God vognstur!